

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

LIU ZHENYUN
NU MI-AM
OMORÂT
BĂRBATUL

Traducere din chineză și note de
LUMINIȚA BĂLAN

HUMANITAS
fiction

Redactor: Ștefania Nalbant
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Marilena Vasile
DTP: Dragoș Dumitrescu, Veronica Dinu

Tipărit la Paper Print – Brăila

LIU ZHENYUN

WO BU SHI PAN JINLIAN

Copyright © 2014 by Liu Zhenyun

Translation rights arranged by the Sandra Dijkstra Literary Agency.

All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2019, pentru prezenta versiune românească

Traducătoarea mulțumește Editurii Changjiang New Century Culture & Media Ltd. Beijing pentru sprijinul acordat.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LIU, ZHENYUN

Nu mi-am omorât bărbatul / Liu Zhenyun; trad. din chineză

și note de Luminița Bălan. – București: Humanitas Fiction, 2019

ISBN 978-606-779-591-2

I. Bălan, Luminița (trad.; note)

821.581

EDITURA HUMANITAS FICTION

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România

tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51

www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro

Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro

Comenzi telefonice: 021/311 23 30

*O vorbă din popor spune că,
dacă cineva împrăștie niște boabe de orez,
și de-ar veni o mie de oameni în urma lui să le adune,
tot nu vor izbuti să curețe locul.*

Liu Zhenyun

CAPITOLUL I

Prolog: În anul acela

Când Li Xuelian l-a întâlnit pe Wang Gongdao pentru prima dată, acesta era un tinerel slăbuț, de numai douăzeci și șase de ani, cu pielea albă, ca de bebeluș, dar tare ochios. De regulă, cei cu ochii mari au niște sprâncene stufoase, dar nu și omul nostru, care le avea atât de prăpădite, că abia de le băgai de seamă. La vederea lui, Li Xuelian mai că ar fi pufnit în râs, dar atunci când te duci cu treabă la cineva numai de râs nu-ți arde. În plus, nu era de colo să-l întâlnești pe Wang Gongdao. Vecinii i-au spus că e acasă, așa că Li Xuelian s-a pornit să bată la ușa lui cu mare elan și a tot bătut până a simțit că o doare mâna, însă din casă nu se simțea nici o mișcare. Femeia venise cu jumătate de sac de semințe de susan în spinare și ducând de aripi o găină bătrână. O durea mâna de atâta ciocănit la ușă, dar tot degeaba, numai că găina, înșfăcată strâns, s-a pus pe cotcodăcit, și până la urmă ea a fost cea care l-a făcut pe Wang Gongdao să deschidă. Acesta s-a arătat în ușă, cu roba de judecător pe umeri, dar, dacă îți coborai privirea, vedeai că nu are decât chiloții pe el. Li Xuelian a observat numaidecât ce piele albă avea, dar a văzut și că îndărătul lui, pe perete, era lipit un afiș cu semnul „Dublă fericire“¹. Era ora zece și jumătate seara, așa că a priceput imediat de ce Wang Gongdao nu deschisese

1. Caracterul „Dublă fericire“ (*shuang xi*), scris cu cerneală roșie sau decupat în hârtie roșie, se lipește întotdeauna în casa celor proaspăt căsătoriți.

ușa de la bun început, însă ea tocmai de aceea venise seara la el, ca să-l prindă acasă, și nici că putea îndura gândul că bătuse degeaba cale de mai bine de treizeci de *li*¹.

— Și, mă rog, pe cine căutați? s-a interesat Wang Gongdao, însoțindu-și întrebarea cu un căscat prelung.

— Pe Wang Gongdao, i-a răspuns Li Xuelian.

— Da' cine ești tu? a continuat el.

— Ma-Față de Cal, din satul Majia, îți e cumva unchi din-spre mamă?

Wang Gongdao s-a gândit un pic, aranjându-și părul, și a încuviințat din cap.

— Nevasta lui e de la prăvălia familiei Cui, cred că știi, nu-i așa?

Wang Gongdao a încuviințat iarăși din cap.

— Sora mai mică a nevestei lui Ma-Față de Cal e măritată cu cineva din familia Hu. Cred c-o știi și pe-asta, nu?

Wang Gongdao a continuat să-și aranjeze părul, s-a gândit ce s-a gândit și a dat iar din cap.

— Păi, o verișoară de-a mea, din partea mătușii mele, este măritată cu un nepot din partea unei cumnate de-a lui Ma-Față de Cal, a zis Li Xuelian.

— Și care-i treaba, pân' la urmă? s-a interesat Wang Gongdao încruntat.

— Vreau să dau divorț.

În acest moment, Wang Gongdao a invitat-o pe Li Xuelian în sufrageria casei lui de proaspăt însurățel ca să pună jos sacul umplut pe jumătate cu semințe de susan sau, mai bine zis, ca să potolească găina aceea care cotcodăcea pe tonalități înalte. Sau, și mai bine zis, ca să scape mai repede de ea. O femeie a scos capul din dormitor, după care s-a retras imediat.

— Și, mă rog, de ce vrei să divorțezi? Nepotrivire de caracter?

— Mai rău, a răspuns Li Xuelian.

1. Unitate de măsură pentru lungime, echivalentă cu 500 m.

— Are o aventură? a încercat Wang Gongdao să-și dea cu presupusul.

— Și mai rău.

— Că doar n-o fi vorba de vreo crimă, nu?

— Nu, dar am de gând să mă duc acasă și să-l omor dacă nu faci nimic, a zis femeia.

Speriat, Wang Gongdao a sărit drept în picioare și s-a repezit să-i toarne femeii niște ceai.

— Nici să nu te gândești să-l omori, că atunci nu știi de cine mai divorțezi, a spus el, rămânând cu ceainicul suspendat în aer. Apropo, cum ziceai că te cheamă?

— Mă cheamă Li Xuelian.

— Și pe bărbatul tău?

— Qin Yuhe.

— Și cu ce se ocupă?

— E șofer de camion la fabrica de îngrășăminte chimice din județ.

— De câți ani sunteți căsătoriți? a continuat el s-o iscodească.

— De opt ani.

— Ai adus certificatul de căsătorie?

— Am adus certificatul de divorț, i-a răspuns Li Xuelian.

Și zicând așa, Li Xuelian și-a desfăcut nasturii paltonului și a scos din buzunarul interior certificatul de divorț.

Wang Gongdao încremenise.

— Păi dacă ai divorțat deja, ce divorț mai vrei, femeie? a întrebat-o.

— Țsta este fals, s-a grăbit ea să-i răspundă.

Atunci Wang Gongdao a luat certificatul, care era cam boțit, probabil de cât îl tot frecase femeia, și l-a cercetat cu mare băgare de seamă.

— Din câte văd eu, nu-i fals. E și numele tău, e și numele lui, a tras el concluzia.

— Certificatul nu-i fals, dar divorțul a fost fals.

— N-are importanță dacă la momentul acela a fost fals sau nu, i-a răspuns Wang Gongdao, lovind ușor cu degetul în

certificat. Din punct de vedere juridic, dacă există acest certificat, atunci divorțul este real.

— Tocmai aici e nenorocirea, a spus Li Xuelian.

Wang Gongdao a rămas un pic pe gânduri, scărpinându-se în cap.

— Până la urmă, ce vrei, femeie? a întrebat-o.

— Mai întâi, vreau să-l dau în judecată pe nenorocitul de Qin Yuhe, să arăt că e fals certificatul ăsta. După aceea, să mă mărit înapoi cu el, după care să divorțez de-adevăratelea.

Wang Gongdao se tot scărpinga în cap, de-a dreptul buimăcit.

— Păi dacă vrei să divorțezi de numitul Qin, ca apoi să-ți bați capul ca să mai divorțezi încă o dată de el, nu-i tot chinul ăsta cam în zadar? a întrebat el.

— Așa zice toată lumea, dar eu nu cred asta, a răspuns Li Xuelian.

Nici vorbă să vrea Li Xuelian să se chinuie în zadar, de vreme ce deja era divorțată. Cel mult s-ar fi chinuit ca să poată divorța din nou. La început de tot îi trecuse prin cap să termine treaba repede – să isprăvească dintr-o lovitură de cuțit cu jigodia de Qin Yuhe, doar că acesta era un zdrahon de bărbat, de un metru optzeci și cinci, lat în umeri cât dulapul, așa că n-ar fi reușit ea să-l termine dintr-o lovitură. Cândva îl luase de bărbat tocmai pentru că era mare și voinic, doar că acum, când plănuia să scape de el, calitățile de odinioară deveniseră cele mai mari defecte. Se vede treaba că avea nevoie de un complice ca să-i facă felul. Mai întâi, s-a gândit la fratele ei mai mic, pe nume Li Yingyong, și el tot un zdrahon de un metru optzeci și cinci. Umbla toată ziua cu tractorul dintr-un sat în altul – cumpăra cereale, vindea cereale, ba mai făcea și comerț cu bumbac sau pesticide. Prin urmare, Li Xuelian s-a dus degrabă la casa părintească. Acolo, toată familia fratelui ei era la masa de prânz. Cu toții – Li Yingyong, nevasta și băiatul lor de doi anișori – stăteau aplecați peste masă și sorbăcăiau cu zgomot tăietei cu sos de soia.

Rezemată de tocul ușii, Li Xuelian i-a spus:

— Yingyong, vino puțin afară să-ți zică sora ta o vorbuliță!

Li Yingyong și-a ridicat privirea din bolul cu tăitei și-a privit-o.

— Soro, zi aici ce-ai de zis!

— Chestia asta pe care o am de zis nu-i decât pentru urechile tale, i-a răspuns Li Xuelian scuturând din cap.

Li Yingyong s-a uitat la nevastă și la copil, după care a lăsat jos bolul, s-a ridicat și s-a dus cu sora lui după dâmbul de la marginea satului. Era deja miezul primăverii, așa că pârâiașul din apropiere se dezghețase și curgea cu susur la vale.

— Yingyong, ce zici tu de purtarea surorii tale față de tine?

— Păi e foarte bună, a răspuns Yingyong scărpinându-se în cap. Când a fost să mă însor, tu mi-ai împrumutat douăzeci de mii de yuani.

— Acum sora ta vrea să te roage ceva, a zis femeia.

— Spune, surioară!

— Ajută-mă să-l omor pe Qin Yuhe.

Li Yingyong a încremenit. Știa el că Li Xuelian avusese scandal cu bărbatul ei din cauza „divorțului“, dar nu și-ar fi imaginat să se ajungă la crimă.

— Soro, dacă îmi ceri să tai un porc, zău că te ajut, dar dacă vine vorba de oameni, atunci să știi că eu n-am mai omorât pe nimeni, a zis frecându-și scăfârlia.

— Păi nimeni nu face crime toată ziua, bună ziua, ci numai dacă situația o impune, i-a răspuns Li Xuelian.

— De omorât un om e ușor, dar după aceea eu o să mă aleg cu un glonț în cap, a zis Li Yingyong.

— Dar nu-ți cer să-l omori tu, doar să mă ajuți, să-l ții ca să-l înjunghii eu. Și de-o fi vorba de pedeapsa cu moartea, atunci eu o să fiu împușcată, nu tu. Tu n-ai nici o treabă!

Li Yingyong cam ezita.

— Dacă-l țin ca să-l omori tu, mă mănâncă și pe mine pușcăria.

— Auzi, până la urmă sunt sor-ta sau nu sunt? a întrebat Li Xuelian, pierzându-și răbdarea. Să fiu batjocorită de cineva și ție nici măcar să nu-ți pese... Cam cum vine treaba asta? Dacă nu mă ajuți, atunci nu-l mai omor. Mă duc acasă, mă spânzur și cu asta, basta!

Speriat de vorbele ei, Li Yingyong a zis imediat:

— Soro, uite ce, te ajut... Când trecem la treabă?

— O chestiune ca asta nu suportă amânare. Chiar mâine, a spus ea.

— Atunci mâine să fie! i-a răspuns bărbatul încuviințând din cap. Oricum, tot trebuie omorât, deci cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Numai că a doua zi, când Li Xuelian a venit după fratele ei, ca să treacă la fapte, cumnata i-a spus că Li Yingyong plecase cu tractorul în Shandong cu o seară în urmă, ca să aducă bumbac. Păi doar se pusese de acord să-l omoare pe individ! Cum se făcea că plecase după bumbac? Până atunci, pentru așa treabă nu plecase niciodată în altă provincie, și acum se găsisese să se ducă tocmai la Shandong? Era limpede ca lumina zilei că fugea de ea. Li Xuelian a oftat adânc, fiindcă știa că Li Yingyong nu era nici vreun erou, nici vreun curajos¹. Cât despre zicala „sângele apă nu se face”, numai baliverne.

Și fiindcă avea nevoie de cineva care s-o ajute să-l omoare pe individ, lui Li Xuelian i-a venit în minte Hu, măcelarul de la oraș, din localitatea Cotitura. Era un bărbat roșu la față, care tranșa vreo cinci porci de la prima oră, ca să livreze carnea la piață, înainte să se lumineze de-a binelea. Carnea o punea și pe tejghea, o agăța și în cui, iar în coșurile de sub tarabă înghețuia căpățânile și toate măruntaiele. Li Xuelian cumpăraseră carne de la Hu și de fiecare dată, cu o precizie de chirurg, el îi tăia o halcă de carne și i-o arunca în coș, iar apoi lua un maș gros din coșul de sub tarabă și i-l dădea și pe acela, numai că nu făcea aceste gesturi în mod gratuit. De fiecare dată, îi zicea mios „iubire”, în timp ce o privea cu ochii mijți și pofticioși. Ba uneori venea de după tejghea ca să o pipăie un pic, ceea ce o stârnea pe Li Xuelian să îi tragă câteva înjurături. Acum, femeia s-a dus la taraba lui și i-a spus:

1. Aluzie la prenumele fratelui, alcătuit din două cuvinte monosilabice, *yīng* – erou și *yōng* – curajos.

— Hu, să căutăm un loc mai retras, că am o vorbă să-ți spun.

Bărbatul era cam derutat, dar s-a gândit el ce s-a gândit și, în cele din urmă, a pus jos cuțitul și a urmat-o în căutarea unui loc mai ferit de ochii lumii, în spatele pieței. Au găsit o moară părăsită și au intrat de îndată.

— Hu, cum ți se pare ție că ne avem noi doi? l-a întrebat Li Xuelian.

În ochii lui Hu a și scânteiat o lumină.

— Ne avem strașnic de bine, iubirea mea. Nu ți-am dat eu întotdeauna cea mai bună carne?

— Atunci am și eu o rugămintă la tine.

— Care?

Li Xuelian își învățase lecția după episodul cu fratele ei, așa că n-a mai rostit o vorbă despre crima pe care o plănuia, ci a zis numai atât:

— Eu am să-l chem pe Qin Yuhe, iar tu o să mă ajuți și o să-l ții, ca să-i trag vreo două.

Și Hu auzise de povestea celor doi. Să-l țină pe individ nu era mare lucru pentru el, așa că a încuviințat numaidecât:

— Am auzit de problemele voastre. Qin Yuhe e un nenorocit. Nu doar că o să-l țin, dar o să-i și trag câteva de o să-l satur. Numai că vreau și eu să știu ceva: după ce o să te ajut, eu cu ce mă aleg?

— Dacă mă ajuți să-l aranjez, o să fac chestia aia cu tine, a spus Li Xuelian.

Hu era în culmea fericirii, așa că s-a repezit s-o îmbrățișeze, profitând de ocazie s-o și pipăie un pic.

— Iubirea mea, dacă faci tu asta cu mine, atunci eu nu numai că-i trag o mamă de bătaie, dar îl și omor.

— Nu omorâm pe nimeni, s-a grăbit Li Xuelian să precizeze.

— Atunci, e bine și cu bătaia. Hai, întâi să ne facem treaba și după aceea îl chelfănim, a spus Lao Hu, repezindu-se iar către ea.

Li Xuelian l-a împins din nou.

— Nu, nu. Întâi bătaie și după aia culcare. Dacă nu, o las baltă, a continuat ea, în timp ce se îndrepta spre ieșirea din moară.

— Iubirea mea, a spus Lao Hu, grăbindu-se s-o ajungă din urmă, facem cum zici tu – întâi bătaie și după aia culcare. Dar să nu cumva să te răzgândești!

— Doar sunt femeie de cuvânt! a ținut să-l asigure Li Xuelian. Hu se bătea bucuros în piept.

— Și când începem? Chestia asta cu cât o facem mai repede, cu atât mai bine.

— Atunci rămâne pe mâine, a zis femeia. Azi mă duc la el să-i dau întâlnire, ca să-l scot cumva din casă.

În aceeași zi, după-amiaza, Li Xuelian s-a prezentat la fabrica de îngreșăminte chimice Xiguan, de la oraș, ca să dea de Qin Yuhe. S-a dus cu fetița ei de numai două luni în brațe, cu gândul să-l păcălească, cerându-i să se întâlnească a doua zi la primărie, ca să discute despre pensia alimentară a copilului. Din vreo zece coșuri ale fabricii se ridicau spre văzduh vălătuci de fum albicios. Li Xuelian a întrebat peste tot, dar toți cei pe care i-a întâlnit i-au spus că Qin Yuhe plecase cu camionul să ducă îngreșăminte în Heilongjiang¹ și n-avea să se întoarcă decât peste vreo zece zile. Se pare că, întocmai ca și fratele ei, Qin Yuhe fugea de ea. Dacă voia să se ducă după el tocmai în Heilongjiang, avea de străbătut vreo patru-cinci provincii; în plus, în acest răstimp, Qin Yuhe și-ar fi continuat drumul, doar nu stătea pe loc, și ea tot n-ar fi reușit să-l ajungă din urmă. Se vede treaba că era mai ușor să omori un om decât să dai de el. N-avea încotro, trebuia să-i mai cruțe viața vreo lună de zile. Li Xuelian și-a înfrânat furia și, după ce a ieșit din fabrică, a simțit că o treceau și nevoile. La poartă era o latrină cu plată, unde te costa doi *mao*² să te ușurezi. Se îngrijea de locul acela o femeie de vârstă mijlocie, cu părul făcut permanent atât de

1. Provincie din zona de nord-est a Chinei.

2. *Mao* este subdiviziune monetară; zece *mao* alcătuiesc un yuan.

Cuprins

CAPITOLUL I

Prolog: În anul acela 7

Epilog 117

CAPITOLUL II

Prolog: După douăzeci de ani 119

CAPITOLUL III

Textul: E timpul de joc 273